

Andrzej Prinke

Ruszków II, pow. Koło

Informator Archeologiczny : badania 6, 14-15

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

szurfy XIV i XV. Odsłonięta ściana profilowa wyjaśniła przebieg nawarstwień w tej części stanowiska. W odsłoniętym profilu widzimy wyklinowywanie się kolejnych warstw poczynając od najstarszych aż po pierwszy masyw lessowy stanowiska piekarskiego włącznie. W obrębie istniejących obecnie nawarstwień w kierunku południowo-zachodnim od wykopu XVIII nie stwierdzono obecności wspomnianych wyżej wyklinowanych serii dolnych warstw. Na obszarze tym prawie wprost na skale jurajskiej zalega najmłodszy less, zerodowany, z wykształconymi na nim późniejszymi glebami.

Powodem wyklinowania wspomnianych warstw jest jak się wydaje istnienie w ciągu bardzo długiego okresu czasu silnego drenażu spływających wód na linii pęknięcia tektonicznego masywu skały wapiennej. Innych przyczyn wyjaśniających ten zjawisko na razie nie stwierdzono.

Wydobyto około 500 zabytków krzemianych należących do najstarszego paleolitu Piekar, dwu zespołów środkowopaleolitycznych i pierwszych pracowni górno-paleolitycznych. Te ostatnie pochodzą z małej ostro wyodrębniającej się krzemnicy o średnicy około 1 - 1,5 m.

Badania tegoroczne zamykają pierwszą kilkuletnią serię badań kompleksu stanowisk przełomu Wisły pod Piekarami - Tyńcem.

RUSZKÓW II, pow. Koło

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadził mgr Andrzej Prinke,
Finansował WKZ. w Poznaniu. Pierwszy
sezon badań. Ślady osadnictwa z mezolitu,
neolitu, kultury łużyckiej i pomorskiej.

Stanowisko leży na wchód od wsi, na wydnie przylegającej od zachodu do wału przeciwpowodziowego na zachodnim brzegu Warty. Wstępny etap badań polegał na pokryciu całego obszaru stanowiska siatką sondażu, które wykonano w odstępach co 2 m. Wykazały one obecność warstwy kulturowej o miąższości 10-30 cm, zachowanej in situ w południowej i wschodniej części stanowiska, na pozostałym obszarze natomiast zniszczonej przez deflację. Warstwa zawierała liczne węgielki drzewne oraz niewielką ilość ułamków ceramiki kultury łużyckiej z okresu halstańskiego i kultury pomorskiej z okresu lateńskiego. Na obszarze misy deflacyjnej wystąpiły zabytki typowe dla mezolitu dolnego/ m. in. kilkanaście zbrojników mikrolitycznych/ oraz neolitu /drapacze, ceramika/. Nie odkryto natomiast śladów osadnictwa późnopalaeolitycznego kultury świderkiej, stwierdzonego na tym stanowisku podczas dawniejszych badań powierzchniowych. Ogółem eksplorację objęto

145 m².

Badania zostały zakończone.

TUMLANY, pow. Olsztyn
Stanowisko 2 "Rybaczkówka"

patrz wczesne średniowiecze

ZABRZE-MIKULCZYCE
Stanowisko 6

Instytut Archeologii Uniwersytetu
Jagiellońskiego, Muzeum Górnoślą-
skie w Bytomiu

Badania prowadził dr Bodoław Ginter
przy współpracy mgr Wenera Pierzyny
i Krzysztofa Sobczyka studenta UJ. Finan-
sowało Muzeum Górnośląskie w Bytomiu.
Trzeci sezon badań. Schyłkowopaleolityczna
pracownia krzemieniaraska.

W czasie badań na średniowiecznym gródku z XIII-XV w. odkryto w 1971 roku dość liczne materiały krzemienne. Badania tegoroczne miały na celu zorientowanie się w warunkach zalegania tych materiałów i uzyskanie większej ich ilości. Przekopano 8 m² w centralnej partii gródka założonego na cyplu tarasu niewielkiej rzeki i odciętego fosą od reszty tarasu. Niewielkie wykopy założono również na stokowej partii cypla i na tarasie poza fosą. Wszędzie stwierdzono występowanie materiałów krzemienych. W wykopie centralnym występowały one w przemieszanej ziemi pochodzącej najpewniej z wybierania fosy, począwszy od głębokości 70-80 cm. Znajdowano je również w pierwotnej próchnicy sprzed nadsypania gródka, zalegającej na głębokości ok. 1,80 m. od powierzchni współczesnej. Na dużą ilość zabytków natrafiono także w poziomie bielicy i warstwie iluwium, poniżej pierwotnej próchnicy.

Niemal wszystkie wyroby reprezentują formy typowe dla pracowni krzemieniaraskiej. Wystąpiły rdzenie dwupiętowe wiórowe i nieliczne jednopiętowe, bardzo liczne odłupki z wstępnej z naprawczej zaprawy rdzeni, a także wióry przeważnie nieudane i połamane. Pracownię zaliczyć można do cyklu mazowszańskigo.

Obok materiałów schyłkowopaleolitycznych natrafiono również na pojedyncze wyroby mezolityczne nieokreślone kulturowo.

ZAWOŁOCZE, pow. Włodawa
Stanowisko I, II, III i IV

Zakład Epoki Kamienia Instytutu
Historii Kultury Materialnej PAN

Badania prowadziła Halina Mackiewicz.
Finansowało Prezydium PRN we Włodawie.